

Qırx sətir

"Bir zamanlar ağac idim..." Nurəngiz Gün

...Nurəngizi (*hələ onda Gün olub çıxmamışdı*) Radio, Televiziya da birgə işlədiyimiz çağlardan tanıyıram. Onda, Radio-Televiziya sayki bir ailə, xudmani bir kəndiydi. İndinin özündə də mən Radioya, Televiziya ya yolum düşəndə elə bilirəm çaydan keçib öz kəndimə ayaq basıram. Camaat da onda elə bir dağ kəndinin camaatı qədəriydi... Hamımız birbirimizi tanıyırdıq. Qohum idik, qardaş idik, daha doğrusu, qohum-qardaşdan daha artıq... Onda ki, yazdığım verilişləri hər dəfə tərifləyən Nurəngiz vardı... Hansısa sözü yadında saxlayıb hansısa, gözəgörməyən alçaqımı, ya hündürümü divara elə hörürdü ki, heyrətdən ayağımı yerə yapışırdı. (*Nurəngiz Gün olandan sonra da artıq mənim dadandığım o tərifi məndən heç vaxt əsirgəmədi... TV-də, ya radioda çıxışından sonra deyirdi ki, filan sözün, filan cümlən məni əməlli-başlı yerimdən oynatdı...*) Amma, o günlərdən danışırım ki, Nurəngiz hələ Gün olmamışdı. Heç demə onda Nurəngizin ilhamı göylərdəymiş, Şair kimi hələ qanad açıb uçmamışdı. Sonrakı illər pərvazlandı, o taylı-bu taylı Azərbaycanın sözün əsl mənasında ən mənəm şairlərindən biri oldu...

...Nurəngiz, mənə Dərd şairidir. Nurəngiz qır qazanı kimi qaynayan bu fani dünyada Təklük, Tənhalıq şairidir. O gecə-gündüz sevinər, deyib-gülə də bilər; Amma Təklük-tənhalıq onun canında, İnsan olmaq qüssəsi onun baxışlarında, gözlərində yazdığı misralardaydı... O özü də mənsimədən müsəlman Şərqindən Feruddin Əttardan, Sanayidən,

Mövlanədən, Füzulidən, Nəsimidən, Hadidən... Nazim Hikmətdən... yumaqlanıb gələn yolla təklənib getməkdəydi. Nurəngizin ağma düşüb getdiyi Yol - Dərgah yolu... Bu yolun nə vaxt bitəcəyini yalnız Allah-təala bilir... (*"Kim dedi ki, sən bu dünyaya xoşbəxt olmaq üçün gəlmisən?"*) Öz ovqatına görə Nurəngiz Gün elə bil, özünə qiymiş Marina Svetayevanın ekiz bacısıdır... Nurəngiz Gün bilir ki, hər bir Allah bəndəsinin öz Yolu var. O Yolun sonunu bilən yalnız və yalnız Yaradandı... (*"Gedənlər, könül abidələrim məni çağırır, çağırır gediblər..."*) Nurəngiz Gün getdiyi Yoldan yorulmur, usanmır. O Yolun sağında-solunda bəndə Nurəngiz dayanıb, şair Nurəngizi yaşadığı elin-obanın Qarabağın, Xocalının, Təbrizin, Vətənin, günün-ayın dərdisəriylə onu daşqalaq eləyir... Nurəngiz Gün yorulmur, usanmır, heç bir Allah bəndəsinə lə belə düşmənlə olsun, yamanlıq istəmir. Hər gündüzdə, hər qaranlıq gecədə, Dünyanın hər üzündə özünə həmdəm Yol yoldaşı, Sevgi, Şəfqət Şəfiq axtarır və tapır...

P.S. Yuxarıda dediyim kimi, Nurəngiz Gün həmişə mənim yazdıqlarımda və dediklərimdə özünə simsar söz tapır və buna muncuq tapan uşaq kimi fərəhlənirdi... Sağlığında hətta bunu Natəvan klubunda söyləyib mənimçün söz istəmişdi... İşə bax, mən onun bu günlərdə buraxılan miniatür kitabında "Dil ağacı" deyiminə rast gəldim... Nəyə desəz and içim ki, mən "dil" in problemlərini ortaya çıxaran müzakirəni başlayanda ona ad axtardım və heç nədən xəbərsiz bölməyə "Dil ağacı" adını qoydum... İndi baxıram ki, Nurəngiz Gün öz şeirində bu ibarəni işlədir... Heyrət doğurası şeydi... Görünür dünyalar bir-birindən uzaq deyilmiş. Nurəngiz Gün haqq Dünyasında, mənə bu fani dünyada... Nurəngiz xanıma min rəhmət... Elə diriye də rəhmət düşür...

Vaqif Əlixanlı
Ədib